

Дали вѣрвамъ и повѣрвамъ,
Въ тѣзи думи, що безъ глуми,
Баба казва и разказва:
Че отколе, азъ се моля
Подъ туй небе, азъ подъ тебе —
Да премина и замина
Задъ балкана, за да стана
Отъ момиче синеоко
На момченце чернооко.

Ярославъ Снѣжинъ.

МАЛКИЯТЪ ГЕРОЙ

Една вечеръ по брѣга на единъ каналъ вървяло едно момче. То се врѣщало дома и бързало да не закъснѣе. Есеньта била дъждовна и рѣкитѣ силно прииждали.

Пѣтя билъ каленъ и хлѣзгавъ. Отъ другата страна на пѣтя се простирали ливади, цѣли на-

воднени отъ дъжда. Далечъ се виждали мелници, църкви, показвали се дървета. Задъ дърветата надничали остритѣ покриви на къщитѣ.

— Какво би станало, ако водата събори тази стена, мислело си момчето. Тогава тя ще плувне надолу и ще залѣе всички тѣзи ливади и градини. Ще стигне селото, ще залѣе навсѣкжде и ще потопи цѣлата околностъ, безъ да могатъ да се спасятъ хората. Достатъчно е водата да си пробие малка дупчица; тя ще я разрови, докато събори цѣлата ограда и се разлѣе по цѣлата страна!